

HỒI THỨ HAI

CON NGƯỜI BÍ MẬT

Mọi người nhìn lên khuôn giấy lớn mà Lý Trường Thanh vừa cho treo ở giữa nhà, thấy chia làm hai phần, chữ viết vừa lớn vừa rõ:

Tên họ : hai mươi tuổi tên Tử lượng. Từ hai mươi mốt đến hai mươi sáu tuổi tên Tử Anh Minh. Từ hai mươi bảy đến ba mươi bảy tuổi tên Tử Lập. Từ ba mươi bảy tuổi trở về sau tên Tử Ngọc Quan.

Lai lịch : Cha tên Tử Nhất Bình, vốn là tay cự phú miệt Ngạc Trung, mẹ tên Lý Tiểu Thuý vợ thứ bảy của Tử Nhất Bình. Anh em gồm mười sáu người, Tử Ngọc Quan là con út, là người con rất thông minh, nhai giọng người rất giỏi, biết thông tiếng nói của tất cả mỗi tỉnh, mỗi địa phương. Sau khi thành danh, tự xưng là "Trung Châu nhân sĩ". Lúc lên mười bốn tuổi trong một đêm cả nhà Tử Ngọc Quan hơn ba mươi người không rõ duyên cớ đã chết một cách lạ lùng. Tử Ngọc Quan một mình tiếp quản gia tài, suốt ngày cầu kết với bọn "Oan vương hồ điệp phái", một ổ dâm dật giang hồ. Và sau 3 năm, gia tài sạch bách, Tử Ngọc Quan xuất gia làm nhà sư.

Môn Phái : mười bảy tuổi gia nhập Thiếu lâm, làm tăng nhân lo việc bếp núc. Sau vì học lén võ công phạm quy bị đuổi. Hai mươi tuổi gia nhập "Thập Nhị Liên Hoàn Đảo", vì lời khẫu nên được "Thiên Nam nhất kiếm" Đủ Tông Thọ yêu thương truyền nghệ. sau Tử Ngọc Quan thông dâm với người thiếp yêu của Thiên Nam nhất kiếm là Kim Yến, trộm sạch tài vật bỏ trốn. Đủ Tông Thọ giận dữ dốc toàn lực theo đuổi bao vây. Bị bức bách, Tử Ngọc Quan phải vượt biên giới ra ngoài và đem Kim Yến dâng cho "Đắc Ma" Thất Tâm làm lễ tiến thân. Quả nhiên trong khoảng mười năm đã đọc hết toàn bộ võ công của Thất Tâm phái và Thất tâm ông lại vô cớ mà chết một cách dữ dằn. Lúc bấy giờ, Tử Ngọc Quan mới trở lại Trung Nguyên với bộ mặt mới, bộ mặt của kẻ hành hiệp trọng nghĩa khinh tài. Liên hiệp nha trảo, tiêu trừ Thập Nhị Liên Hoàn đảo, giết Thiên Nam nhất kiếm.

Tướng mạo : Mặt trắng như ngọc, mày dài, mắt có đuôi mắt hơi xế xuống. Mũi co quắp như mỏ chim ưng. Môi dày, giữa khoảng hai cạnh chân mày có một cục thịt dư to bằng nhón tay. ăn mặc luôn tề chỉnh, quần áo chọn lựa. Ưa thích màu tía, hai bàn tay đẹp như bàn tay phụ nữ, ngón tay giữa đeo nhẫn vàng màu tía. Khi nói chuyện hay khoa tay như muốn khoe chiếc nhẫn vàng, hoặc có lẽ khoe bàn tay đẹp |

Thói quen ưa thích: Tử lượng mạnh, thích ăn mì lớn và rau cải, thích ăn thịt bò, thịt rắn xào nửa sống nửa chín. Không bao giờ ăn thịt heo. Cưỡi ngựa giỏi, tính hay

giục ngựa chạy loạn, đánh ngựa đến chết. Thích đánh bạc, thích đi săn. Thích gái đẹp, mạnh về đường sắc dục.

Đặc điểm : Nói năng lanh lợi, giao thiệp rộng. Nói luôn cười. Giỏi văn, giỏi họa, chữ viết đẹp. Mỗi lần giết người thì rửa tay thật kỹ, bất cứ binh khí nào dính máu là bỏ ngay.

Xem qua lý lịch của Tử Ngọc Quan, mọi người đều rung động. Một con người qua một cuộc đời như thế quả là đáng sợ... đáng sợ hơn cả hùm beo rắn rít !

Và họ lần lược phần ghi bên trái :

Tên họ: Người miền Ngọc Môn Quan đều gọi là: "Khoái Lạc Vương", tên họ không rõ.

Lai lịch : Không rõ. Nhưng người này tinh thông tất cả tuyệt kỹ bất truyền của các môn phái.

Tướng mạo : Mặt trắng, mày dài, mắt có góc và hơi xế xuống. Khoảng giữa hai chân mày có dấu sẹo nhỏ. râu dài, mũi nhọn quắp như mũi chim ưng. Hay sửa soạn cách ăn mặc, quần áo xa hoa, mỗi ngày có người chuyên môn sửa râu tóc và gội rửa. Khi nói chuyện hay vuốt râu, cả râu và bàn tay thật đẹp. Ngón giữa của bàn tay trái đeo ba chiếc nhẫn, in hình âm khí.

Thói quen ưa thích : Tử lượng khá mạnh, thích ăn những món lạ. Không bao giờ ăn thịt heo. Luôn có nhiều gái đẹp phục thị bên mình. Thường đánh bạc với các tỷ phú hào gia.

Đặc điểm : Nói cười luôn miệng, hiếu khách, hay giao thiệp. Hoang phí mỗi ngày tốn kém hằng vạn trở lên. Sạch sẽ quá mức, trong đám khách, nếu có người nào lộ chút gì dơ dáy thì bị đuổi ra ngay lập tức. Mỗi lần đi ra luôn có ba mươi sáu tên kỵ sĩ hộ vệ. Chuyên sử dụng trường kiếm, mỗi chiêu gồm mười ba chiêu thức, chưa có cao thủ nào qua khỏi một chiêu. Có bốn người sử giả, được gọi là bảy tôi thân tín, nhưng chỉ có Khí Chi sử giả là luôn theo sát bên mình, mà cũng là người lấy đầu kẻ địch, mỗi khi Khoái Lạc Vương tỏ vẻ bất bình.

Xem hết hai phần lý lịch, tất cả mọi người đều há mồm ngo ngác !

Đợi cho không khí dịu lại, Lý Trường Thanh mới thông thả mở lời :

- Chư vị thấy hai điểm giống nhau trong hai phần lý lịch của hai con người đó không ?

Vẫn tỏ ra là người thông thái, Tử Nhược Ngu rút nói :

- Hai người này ít nhất cũng mười ba điểm giống nhau, như : Mặt trắng, chân mày và mắt hơi xế xuống, mũi quắp, bàn tay đẹp, quần áo đẹp, ưa rượu, hảo sắc, ưa

đánh bài, ưa ăn món ăn lạ, không thích thịt heo, hay đeo nhẫn, nói chuyện hay khoa tay...à...à...vuốt râu cũng là cách khoa tay đấy chứ ?

Hắn nói luôn một hơi cực kỳ đặc ý, nhưng Hoa Đôn Ngọc Nữ vội ngắt lời :

- Còn hai điểm nữa mà các hạ không thấy !

Từ Nhược Ngu cau mày vặn lại :

- Tử Ngọc Quan có mụn ruồi ở mép miệng, còn Khoái Lạc Vương thì lại để râu dài, đó là một, thứ hai là Tử Ngọc Quan có cục thịt dư ở giữa chân mày, còn Khoái Lạc Vương thì lại để vết sẹo ngay chỗ đó. Ngoài ra còn nhiều điểm giống nhau nữa chứ, chẳng hạn như hiếu khách nè, hay nói hay cười nè...nhiều chứ đâu phải chỉ mười ba điểm !

Bị làm cụt hứng, Từ Nhược Ngu đỏ mặt :

- À à...thế à

Và y không còn cách gì để... chung sơ.. nữa, họ Từ lúng túng bưng chén rượu uống cạn một hơi và ngoảnh mặt đi nơi khác...

Như không để ý đến chuyện tranh chấp đẳng thất của hai người, Lý Trường Thanh khoát tay:

- Từ thiếu hiệp nói đúng và ý kiến thêm của cô nương lại càng rõ ràng hơn. Bởi vì trừ những điểm đó ra còn nhiều điểm khác nữa mà mình phải chú ý.

Liễu Ngọc Như muốn có ý kiến thêm, nhưng Lý Trường Thanh đã nói tiếp :

- Như phân lý lịch các hạ đã thấy, phạm kẻ nào gần gũi thân cận với Tử Ngọc Quan, thì y như là bị cái chết dữ dần vô có. Kể cả Khoái Lạc Vương có thể thông suốt được bí truyền của các môn phái, phải chăng nguyên nhân là trong trận Hoành Đôn, Tử Ngọc Quan được mọi người tin tưởng, gởi gắm ? và có thể giết được những người thân, có thể bán cả người mình đầu ấp tay gối, thì không còn chuyện chi mà Tử Ngọc Quan lại chẳng dám làm.

Càng nói, sự tức tối càng làm cho giọng nói của Lý Trường Thanh thêm hằn học :

- Xét thêm các điểm về lai lịch, đem những điều gần giống nhau hợp lại thì có thể quả quyết rằng Khoái Lạc Vương và Tử Ngọc Quan chỉ là một người.

Quân Hào cân nhắc tới lui, cuối cùng cũng không thấy khác Lý Trường Thanh, cả Thiên Pháp Đại sư cũng thở dài lẩm bẩm :

- Con người ấy quá ham sắc dục, quá ham xa hoa, lửa oan nghiệt ấy sẽ có ngày tự đốt lấy mình.

Lý Trường Thanh gật đầu :

- Đại sư nói đúng, chính vì dục vọng mà người ấy đã toạ ra nghiệp dữ. Thật ra, trên đời bao giờ thiện ác cũng đảo đầu, nếu chờ cho lửa ác tự thiêu kẻ ác, thì bấy giờ e nghiệp ác ấy đã làm hao tổn quá nhiều sinh mạng.

Thiên Pháp đại sư chấp tay niệm Phật.

Lý Trường Thanh chậm rãi tiếp lời:

- Anh em chúng tôi thỉnh chư vị đến đây, là mong các vị đồng tâm hiệp lực. Trước là khám phá lai lịch chân tướng của kẻ ác, thứ đến là mưu sự trừ hại cho mọi người. Tuy kẻ ác điều xảo gian ngoan, nguy hiểm nhưng chư vị là tinh hoa của võ lâm hiện nay, hợp tình hợp lý, thì trộm nghĩ kẻ dữ ấy không phải là khó trừ.

Họ Lý dứt lời, đại sảnh lặng im phăng phắc. Sự việc cơ hồ quá lớn, làm mọi người cau mày suy nghĩ, chưa ai dám tháo thứ.

Thật lâu Kim Bất Hoán mới lên tiếng:

- Nếu chúng ta giết chết được cái tên Khoái Lạc Vương ấy rồi, thì tài sản của hắn giải quyết bằng cách nào ?

Suyt chút nữa đã có trận cười vỡ nhà vì câu hỏi của gã ăn mày. Thật không ngờ giữa câu chuyện nghiêm trọng mà hắn có thể nêu lên một câu hỏi lạ lùng như vậy.

Lý Trường Thanh chum chím cười:

- Tài sản của hắn kể như vô chủ, và lẽ tự nhiên phải trao tặng quý vị để gọi là đền ơn khó nhọc.

Kim Bất Hoán hỏi gặng:

- Ngoài món đó ra không có gì nữa sao?

Lý Trường Thanh vẫn giữ nụ cười :

- Có chứ, ngoài tài sản đó ra, tệ trang có chuẩn bị thêm mười vạn lạng bạc.

Kim Bất Hoán cười híp mắt :

- À à... như vậy thì có thể thương lượng được !

Vừa nói, hắn vừa bưng chén rượu giữa cổ nốc một hơi cạn sạch.

"Hùng sư" Kiều Ngũ hứ một tiếng bất bình:

- Quả là kẻ thấy vàng híp mắt ! Hạng người mà có lẽ nằm vô quan tài vẫn còn với tay ra ngoài lượm bạc!

Kim Bất Hoán cười hăng hắc :

- Ối chào... thật là quá khen!

Là một kẻ luôn giữ dáng trầm tư "Ngọc Diện Giao Thần Kiếm Thủ" bây giờ mới chậm rãi mở lời :

- Chuyện này quả thật là khó khăn, nhưng cũng là cơ hội tốt để nêu danh trong thiên hạ.

Và như chợt nhớ ra, Hắc vút đập tay xuống ghế :

- Phải rồi ! Ai có thể giết được Khoái Lạc Vương, thì nên tặng cho Người đó danh hiệu đệ nhất võ công trong thiên hạ.

Liễu Ngọc Như cười mĩ:

- Chỉ e rằng danh hiệu ấy khó đến tay "Thần Kiếm Thủ" !

Từ Nhược Ngu rùn vai:

- Thật à ?

Hắc buông một giọng cười khinh khỉnh và lại ngửa cổ tiếp tục trầm tư.

"Quyền Độ Quan Chủ" Đoạn Hồng vút ngửa mặt cười ha hả:

- Thật là chuyện quá tức cười!... quá tức cười ...ha hả...

Tuy tiếng cười vang rộn rã, nhưng vẻ mặt ông ta lại lạnh băng băng.

Lý Trường Thanh tỏ vẻ e dè:

- Chẳng hay đạo trưởng có ý chi ?

Đoạn Hồng ném tia mắt một vòng trước khi trả lời câu hỏi:

- Các hạ muốn cho những người này đồng tâm hiệp lực à ?

Lý Trường Thanh khẽ gật đầu:

- Vâng !

Đoạn Hồng cười nhạt :

- Các nên xem lại, những kẻ mang danh anh hùng đó, nếu không cầu danh thì cũng ham lợi. Hừ ! Đồng tâm hiệp lực ? Hừ ! Chuyện đây biển mò kim...

Lý Trường Thanh cau mặt thở dài.

Hoa Tử Cô, người con gái mang danh "Nữ Gia Cát" liếc mắt mỉm cười :

- Vị đạo trưởng thanh thành nói tuy có lý, nhưng lời lẽ có phần hơi quơ đũa cả nắm. Ở đây cũng có người ngoài hạng lợi danh đấy chứ. Chẳng hạn như Kiều Ngũ Ca đấy, người mà tôi biết luôn luôn vì công ích chứ chưa thấy nghĩ đến quyền lợi riêng tư bao giờ cả.

Đoạn Hồng Đạo Trưởng hừ trong miệng nhưng không nói :

Hoa Tử Cô lại tiếp lời:

- Huống chi ...giả thử có kẻ vì quyền lợi riêng tư, nhưng nếu nó phù hợp với yêu cầu chung, thì chưa chắc đã không thể đồng tâm hiệp lực.

Lý Trường Thanh gật đầu:

- Vâng ! quả như thế.

Không hiểu vì một lẽ nào làm xúc động. Thiên Pháp đại sư vụt đứng phắt dậy lớn tiếng:

- Loại người như Tử Ngọc Quan không thể tồn tại để di hại thiên hạ. Vì đại nghĩa, bản tăng không từ thoái việc khó khăn này. Nhưng nếu bảo phải hành sự chung với đám háo danh háo lợi thì xin lỗi, bản tăng không thể. Xin cáo từ !

Vừa nói nhà sư Ngũ Đài vừa khoát tay áo rộng đứng lên, đi thẳng ra ngoài.

Ngay lúc đó, từ ngoài cổng tiếng vó ngựa vụt nổi lên rộn rã. Tiếng vó ngựa nện không ngừng, xuyên qua cổng ngoài, vượt thẳng vào giữa sân.

Lý Trường Thanh bước ra, mở toang hai cánh cửa. Cao giọng:

- Bậc cao nhân nào thế ?

Tiếng ông vừa dứt thì tám con kiệu mã đã đến trước sân. Đắp thẳng một hàng tám con ngựa loại Mông Cổ hùng vĩ cất cổ cao lên, trên lưng tám kỵ mã áo đen sừng sững. Chỉ thoáng qua ai cũng biết tám kẻ ngồi trên lưng ngựa nếu không phải nói đều là hạng nhất lưu cao thủ thì cũng không thể bảo đó là hạng tầm thường.

- Xuống ngựa !

Bằng vẻ mặt lạnh băng cố hữu, Lãnh Tam khoanh tròn một tay với chiếc móc sắt, đứng chắn trước hàng ngựa dữ và buông ra hai tiếng nhất gừng.

Như những pho tượng gỗ, tám tên kỵ sĩ im lìm bất động trên lưng ngựa, không biểu lộ một vẻ gì trên khuôn mặt đầm đăm.

Không nói thêm nửa tiếng, chiếc móc sắt của Lãnh Tam vút mạnh lên. Phập ! Đầu chiếc móc sắt bấu ngay vào bả vai con ngựa, nó hí lên một tiếng thật dài và rùng mình quỵ xuống. Chân phải của Lãnh Tam đồng thời khế nhích lên.

Gã kỵ sĩ chưa kịp có một phản ứng đã hứng trọn lấy ngọn đá thần tốc văng bắn ra ngoài.

Lãnh Tam dừng lại, quắc mắt qua một lượt.

Bảy con tuấn mã còn lại vẫn ngẩng cao cổ, bảy người kỵ sĩ vẫn sừng sững như không có chuyện gì xảy ra.

Da hơi sạm lại, Lãnh Tam nhích lên một bước.

- Khoan !

Nghe tiếng gọi của người chủ nhân họ Lý, Lãnh Tam tức khắc thu ngay chiếc móc sắt, lui ra sau một bước.

Lý Trường Thanh nhích lên trầm giọng:

- Các bằng hữu từ đâu tới ? Đến tậ trang có chuyện gì ?

Kim Bất Hoán quắc mắt tiếp lời:

- Đến Nhân Nghĩa Trang xông vào một cách tự do mà lại không xuống ngựa, các ông bạn dựa vào thế lực ai mà lớn lối thế ?

Bảy kị sĩ vẫn lặng thinh và ngoài cổng vụt rót vào từng tiếng mõ:

- Tôi thích làm thế nào thì làm thế ấy, ai làm gì chứ ?

Hơi hám thật là ngạo mạn, nhưng giọng nói y như tiếng oanh kêu

Kim Bất Hoán chớp lia đôi mắt:

- Ý... ý... giai nhân hé !

Ném tia mắt soi mói về phía Từ Nhược Ngu, họ Kim nói tiếp:

- Từ huynh, có đường rồi nhé !

Từ Nhược Ngu lừ mắt:

- Đừng đùa như thế !

Miệng thì chống báng nhưng hai tay họ Từ thì đưa lên sửa áo, sửa khăn và hai chân cũng lại tự nhiên xê lấn ra trước.

Ngay lúc ấy từ ngoài cổng một cỗ xe rèm màn rực rỡ, thặng bốn con ngựa trắng như tuyết, hai người đại hán áo gấm dẫn đầu, hai đại hán áo gấm khác cầm cương chậm chậm tiến vào.

Lý Trường Thanh khẽ cau mày:

- Tại sao lại ngang tàng như thế ?

Giọng trong xe lạnh lạnh:

- Không cần biết !

Là một người điềm tĩnh, nhưng đến lúc ấy Lý Trường Thanh đã khó dằn:

- Đã đến đây chắc cô nương biết ai là Trang chủ chứ ?

Đã không nao núng, trái lại giọng trong xe càng thêm vùng vằng:

- Mở cửa ! mở cửa... mở cửa ra để ta nói chuyện với ông coi !

Hai gã cầm y đại hán lật đặt buống cương nhảy xuống và hai gã ở bên dưới đã quơ hai cây chổi lông quét nhẹ thêm xe. Tiếp liền theo hai ả tiểu tử từ trong xe khiêng ra một tấm thảm hoa bắt từ trên xe trải dài xuống đất.

Những người ở Nhân Nghĩa Trang dao động, xì xào. Không một ai biết được chủ nhân của cỗ xe là nhân vật ra sao ? Đương nhiên đó là một cô gái, vì đã nghe qua

giọng nói. Nhưng tại sao lại uy nghiêm và sang cả như thế ? Và khi đến đây là phải biết rồi, tại sao nàng lại dám vô lễ với Nhân Nghĩa Trang đường ấy ?

Thình lình từ trong xe phát ra một chuỗi cười dài như nắc nẻ, và một đứa bé trai trạc chừng mười tuổi vừa mập vừa tròn vo như hột mít, mặc áo đỏ quần đỏ nhảy xuống xe. Thấy cách ăn mặc thì giống như gái nhưng giọng cương thì lại là trai, tóc cột lại thành từng chùm như đuôi gà dựng đứng. Áo đỏ, quần đỏ, đôi giày cũng đỏ, trên mặt đeo chiếc mặt nạ đỏ, chỉ chừa hai con mắt đen tròn tựa như hột nhãn long lanh. Đúng là một Hoả Hải Nhi trong các bức tranh "Phước Lộc Thọ".

Liễu Ngọc Như buột miệng kêu lên:

- Vừa rồi... vừa rồi người nói đó à ?

Hoả Hải Nhi cười hì hì :

- Thất cô nương của ta đấy chứ ! Để người ra mà xem, người còn đẹp gấp trăm lần so với nàng đấy !

Bị chú bé đánh ngay chỗ ky, Liễu Ngọc Như đỏ mặt :

- Đồ ôn con, ai bảo người nói chuyện đẹp hay không đẹp.

Nàng chưa nói dứt lời thì rèm xe một bóng trắng nhoáng lên. Chiếc bóng vừa đứng yên trên tấm thảm, người kinh ngạc nhất là Liễu Ngọc Như !

Trên chiếc thảm màu hồng, chiếc áo trắng thướt tha trong vóc mình yếu điệu, với làn da trắng như tuyết, thắm như đào non, cô gái xuất hiện bất thần y như nàng tiên giáng thế.

Từ trước đến nay, vốn là kẻ "mục thị vô nhân", cô gái họ Liễu tự cho rằng không còn ai đẹp hơn mình nữa. Nhưng bây giờ thì quả là thế gian đảo lộn hoàn toàn.

Và lòng ghen ghét đã làm cho Hoa Sơn Ngọc Nữ bật tiếng cười đố kỵ :

- Phải, đẹp lắm ! Nhưng nên nhớ rằng dù đẹp như tiên đi nữa, đối với Nhân Nghĩa Trang cũng không được phép vô lễ như thế ! Hừ, dựa vào đâu mà ngạnh ngang chứ ? Nói đi, nói nghe coi !

Cô gái áo trắng bĩu môi :

- Thế cô dựa vào đâu mà nói thế ?

Lý Trường Thanh vội can thiệp :

- Câu hỏi của Liễu cô nương cũng chính là câu mà lão phu định hỏi đó !

Nghiêng mặt nhìn Lý Trường Thanh, cô gái áo trắng chu miệng :

- Giận rồi à? Ông già !

Lý Trường Thanh làm thính, ông nhìn thẳng vào mặt cô gái áo trắng bằng đôi mắt cực kỳ nghiêm khắc.

Cô gái áo trắng nháy mắt cười hăng hắc. Vẻ mặt như băng của nàng lúc này, bây giờ điểm vào một nụ cười vụt rạng rỡ như đoá hoa đêm tiếu. Và ngón tay như mũi viết của nàng vụt đưa lên vệt vệt nơi gò má :

- Lêu lêu, ông già mà giận cháu bé ! Lêu lêu mắc cỡ !

Thật là cử chỉ biến đổi con người, lúc mới xuống xe đối khẩu với Liễu Ngọc Như, thì nàng là cô gái hai mươi, thế mà bây giờ thoáng qua y như là cô bé mười một mười hai tuổi.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác.

Lý Trường Thanh cũng đâm ra lúng túng :

- Cô...cô nương...

Vốn là con người trầm tĩnh, ung dung, thế mà vị chủ nhân Nhân Nghĩa Trang bỗng trở thành ầm ớ, nói không ra tiếng.

Cô gái áo trắng sặc cười :

- Lý nhị thúc, thật không nhận ra cháu à ?

Lý Trường Thanh nhìn sững cô gái mà không biết là ai.

Nàng kéo tay áo ông giật mạnh:

- Chín năm trước...nhớ đi, Lý nhị thúc...

Lý Trường Thanh lắc đầu :

- Nhớ không ra.

Ông già quả là lẩm cẩm...quên rồi, chín năm trước có ngày mưa tầm tã, Lão nhị thúc ướt từ đầu đến chân, lết bệt đến nhà cháu đó!

Lý Trường Thanh nhướng mắt :

- A ! Chu...cục vàng cục ngọc của nhà họ Chu ấy mà!

Cô gái áo trắng vỗ tay:

- Đúng rồi, cháu là con nhỏ nằm vạ đòi kẹo giữa đại sảnh hồi năm mà Nhị thúc đến đó! Nhớ không ?

Và nàng ôm lấy Lý Trường Thanh vùn vùn chồm râu :

- Nhị thúc còn giận à ? Đánh cháu trừ đi, cháu không dám đánh lại đâu!

Lý Trường Thanh bật cười :

- Thật là mau quá nhỉ ! Mới đây đã là một cô gái thành nhân rồi! A ! Bị cháu làm lão quên, lệnh tôn mạnh khoẻ cả chứ ?

Cô gái liếng thoắng :

- Còn hơn Nhị thúc nữa kia ! Hơn cái già đó mà! râu tóc của ông đạo này y như kết bông gòn

Hình dung người bạn già qua câu nói của cô gái, Lý Trường Thanh thở dài:

- Sao, bây giờ ông còn tiền nữa không? Năm trước vì chuyện của Nhân Nghĩa Trang, ông bóp bụng xuất ra một vạn lượng vàng, chắc ông đau bụng lắm phải không?

Cô gái cười :

- Đau lắm, nhị thúc về rồi ông đau luôn, mỗi bữa ráng lắm cũng ăn chừng năm sáu tô cơm.

Lý Trường Thanh bật cười, nắm tay cô gái dắt vào đại sảnh

Như bị cái đẹp, cái vui của cô gái thu hút, mọi người cũng kéo theo vào. Cả Thiên Pháp Đại sư nổi tiếng là kẻ ít nói ít cười mà bây giờ cũng luôn mỉm miệng.

Kim Bất Hoán đi sau khẽ kéo áo Từ Nhược Ngu:

- Đây, hình như là con gái của "Hoạt tài thần" họ Chu thì phải ?

Từ Nhược Ngu gật đầu:

- Chứ còn ai nữa.

Kim Bất Hoán nói:

- Vậy thì chuyện hợp tác của mình coi bộ đến nơi rồi đã.

Từ Nhược Ngu nhướng mắt:

- Hợp tác cái gì ?

Kim Bất Hoán háy háy con mắt chột:

- Bằng vào tài mạo của Từ huynh, thêm vào đó mưu kế của đệ, thì làm gì mà con bé ngon lành đó không vào tay của Từ huynh. Ngon đấy nhé, Từ huynh mặc tình vênh vang với thiên hạ, mà đệ cũng kiếm chác được chút rượu nữa chứ !

Từ Nhược Ngu nở mũi nhưng vẫn còn dè dặt:

- Ấy... ấy... Chuyện ấy không quan trọng lắm, nhưng cũng hơi...

Kim Bất Hoán đồn tới:

- Hơi... hơi cái gì ? Bộ Từ huynh sợ tài mạo của mình không xứng với người ta à ? Hay là không dám ?

Từ Nhược Ngu nhướng mắt:

- Cái gì mà không dám ? Từ Nhược Ngu mà không dám à ?

Kim Bất Hoán cười toe miệng:

- Vậy thì làm liền nè.
- Súc sinh ! hai tên súc sinh !

Tiếng mắng vang lên từ phía sau lưng làm hai người giật mình quay lại, thấy Hỏa Hải Nhi chống nạnh, nhìn hai người bằng đôi mắt tròn xoe.

Kim Bất Hoán giận dữ quát lên:

- Tiểu súc sinh ! Người chủ ai đó ?
- Người bảo ai là súc sinh ?

Hoả Hải Nhi vừa hỏi vừa nhích tới xáng cho Kim Bất Hoán một tát tai thiếu điều tá hỏa. Động tác của chú bé quá mau, Kim Bất Hoán không làm sao tránh kịp, chỉ nghe đánh bốp một tiếng, Kim Bất Hoán xiểng niểng, gò má đỏ rần.

Là một nhân vật thành danh, lại bị chú bé đánh cho một tát tai nẩy lửa, Kim Bất Hoán vừa hoảng, vừa giận quát lớn:

- Tiểu súc sinh !

Và hấn vung cả hai tay chụp xuống đầu thằng bé. Nhưng chỉ thấy bóng hồng nhoáng lên trước mặt, chú bé đã thoát bỏ vào đại sảnh.

Từ Nhược Ngu tái mặt:

- Không xong ! Mình nói nó nghe hết rồi.

Vừa nói hấn vừa quay mình định rút.

Kim Bất Hoán kéo lại:

- Đợ cái gì ? Kế hoạch có rồi mà cũng không làm tới nơi tới chốn. Không sợ gì hết!

Phần vì tiếc, phần vì bị Kim Bất Hoán lôi kéo, Từ Nhược Ngu cuối cùng cũng trở vô đại sảnh.

Vừa thấy hai người vào tới, Hoả Hải Nhi giật giật áo cô gái:

- Kia ! Hai tên súc sinh vào kia !

Lý Trường Thanh vội đưa tay ngăn lại:

- ý đừng ! Chú bé đừng nói bậy bạ như thế !

Hỏa Hải Nhi chu mỏ:

- Hai đứa nó chum đầu châu mỏ bày kế lừa Thất cô nương của tôi. Chúng nói trúng chỗ vừa đẹp vừa có tiền, lão gia phân xét coi chúng có phải là súc sinh không ?

Lý Trường Thanh tắc lưỡi muốn nói, nhưng nhìn vẻ mặt sượng sùng của Kim Bất Hoán và Từ Nhược Ngu lại thôi. Nhưng chỉ thoáng qua họ Kim lại đổi sắc nghênh ngang như không có chuyện gì xảy ra cả.

Cô gái áo trắng vùng quắc mắt:

- Hai vị này là ai ?

Vẻ vui vẻ, trẻ trung của nàng tắt ngay sau câu nói, và nàng nhìn hai người bằng con mắt lạnh lùng dễ sợ.

Liễu Ngọc Như nói:

- Cái vị đứng đó là "Kiến Nghĩa đồng vi" Kim bất Hoán. Ông ấy còn mang biệt hiệu nữa là "Kiến tiền nhãn khai" và "kiến lợi vong nghĩa" và hai biệt hiệu sau này, lại nổi bật hơn biệt hiệu trước nhiều!

Cô gái áo trắng gật gật đầu:

- Và hai cái biệt hiệu sau nghe hay và có ý nghĩa nhiều hơn đấy chứ!

Kim Bất Hoán vòng tay và đưa bộ mặt tro tro :

- Cảm ơn cô nương quá khen cho!

Liễu Ngọc Như cười sặc :

- Da mặt của Kim huynh dày quá, có lẽ là da mặt dày hạng nhất trong thiên hạ. Có lẽ gương bén đến đâu cũng khó mà đâm thủng nổi!

Cô gái áo trắng quay lại :

- Còn vị này là ai ?

Liễu Ngọc Như cũng rút nói:

- à, còn vị này cũng vang danh thiên hạ đấy ! Biệt hiệu của người là "Ngọc diện giao thần kiếm thủ", họ Từ tên Nhược Ngu. Cái tên có nghĩa là xem ra thì giống rất ngu, nhưng kỳ thật thì không ngu một chút nào cả, mà lại thông minh hơn người nữa kia !

Chỉ vào mặt họ Từ, cô gái áo trắng vùng cười ngất :

- Đẳng vào hai người mà cũng muốn vượt áo tiên à ? Thật là tức cười, vậy mà cũng gọi là Võ Lâm thất đại cao thủ ? Không biết tại sao lại được như thế ?

Giọng cười của nàng càng lúc càng dính tai nhức óc, giọng cười vừa ngạo nghễ vừa khinh miệt vô cùng.

Từ Nhược Ngu sạm mặt đứng chết trân một chỗ.

Kiều Ngũ bực bội hú lên một tiếng :

- Thật là vô sỉ, vô sỉ ! Đại hoại !

Đoạn Hồng phun một bãi nước bọt, ngoảnh mặt sang phía khác.

Thiên Pháp đại sư mặt lạnh căm căm, vành môi đã trề ra lại càng thêm trề xuống.

Liễu Ngọc Như thở một cái "xì" :

Nếu biết sớm thất đại cao thủ có cái giống như thế, thì tôi cũng lại dãi không dám nhận mình có ở trông !

Từ Nhược Ngu tối mặt bỏ đi lảng sang phía hành lang.

Càng thẹn càng đâm ra oán hận, Kim Bất Hoán lật đật chạy theo, Từ Nhược Ngu dậm chân cự nự :

- Đã báo hại làm bể mặt bể mày, còn chạy theo làm gì nữa ?

Kim Bất Hoán gặng lại :

- Vậy rồi thôi à ?

Từ Nhược Ngu gắt lời :

- Chứ không thôi rồi làm gì nữa ?

Kim Bất Hoán cười nhăn như khỉ :

- Dở ẹt, nếu là tôi, đối với một tuyệt thế giai nhân như vậy, thì tôi sẽ đeo tới cùng. Nửa đường bỏ dở như thế thì chúng cười cho thú vị mặt !

Từ Nhược Ngu xì một tiếng:

- Cười, cười ai ? Tôi đếch có ngán sợ thứ mấy cái kẻ hay xía vô chuyện người ta ấy!

Kim Bất Hoán chụp hỏi liền :

- Chứ Từ huynh sợ cái gì ?

Từ Nhược ngu thở dài :

- Tôi chỉ buồn vì "người ta" không để ý đến mình.

Kim Bất Hoán lên mặt:

- Hừ ! Thật là khờ, ai nói là cô ta không để ý đến Từ huynh ?

ánh mắt họ Từ lóc lên tia hy vọng:

- Có không ? Đâu có ! Nếu có cảm tình thì cô ta đâu tỏ vẻ khinh miệt như thế !

Kim Bất Hoán lắc đầu:

Thật là đáng tức cười ! Vậy mà bảo sao người ta không cười vào mặt cho được, Từ huynh không biết chút gì tâm lý của đàn bà cả.

Từ Nhược Ngu chồm tới nhưng Kim Bất Hoán đã điểm tay:

- Cái thứ ấy là vốn của họ mà ! Dù họ có chú ý thêm rõ dãi đi nữa thì trước mặt thiên hạ họ cũng coi chúng ta như đồ bỏ. Cái điệu "mại hơi" đó mà.

Mặt Từ Nhược Ngu tươi rói:

- Biết có chắc không ?

Kim Bất Hoán tặc lưỡi:

- ây ! Ta là nhà tâm lý học đây. Đi guốc trong bụng họ mà. Càng khoái họ càng làm mặt rúng rẩy mình. Càng ưa, họ càng làm như muốn nhổ vô mặt mình. Cái đó xưa quá rồi mà Từ huynh không biết sao ?

Từ Nhược Ngu gằn phát run lên:

- Có lý... có lý... vậy bây giờ theo ý huynh thì mình phải làm sao ?

Kim Bất Hoán giở giọng thầy đời:

- Dễ ợt, mình mền thì họ lẩn lướt, mình cứ cứng lên thì lập tức họ phải xù, tâm lý mà.

Từ Nhược Ngu hơi do dự:

- Nhưng cứng... thì cứng làm sao đây ?

Kim Bất Hoán hạ thấp giọng:

- Chuyện vậy mà không biết. Này nhé, tâm lý phụ nữ là sùng bái anh hùng. Từ huynh đã sẵn đẹp trai, bây giờ thêm một chút ngang tàng nữa thì nhất định là trời sập cô ả cũng đeo dính lấy Từ huynh.

Từ Nhược Ngu khoái quá vỗ tay:

- Đúng quá ! đúng quá xá. Nếu không có Kim huynh thì đệ đã làm hỏng đại sự rồi còn đâu !

Gã lại xuống giọng:

- Nhưng về cái khoản cứng ấy thì nhờ Kim huynh chỉ giúp cho thêm nhé !

Kim Bất Hoán khoa tay:

- Dễ ợt ! cứ theo tôi. Này, mà khi lâm trận thì đừng có lùi nghe. Chỉ cần Từ huynh phun râu đã giáp cho oai là ăn tiền. Đi đi !

Tuy hơi ngán nhưng nghĩ đến miếng mồi ngon quá Từ Nhược Ngu bám vào theo.

Trong đại sảnh Lý Trường Thanh đang cười nói với cô gái áo trắng. Nàng luôn nói cười một cách ngây thơ như một cháu bé gái với người chú thân thiết. Nhưng đó chỉ là riêng đối với họ Lý thôi chứ với người khác về mặt nàng đối ngay ra "người lớn", thứ "người lớn" lạnh lùng khinh bạc. Và mọi người đối với nàng tuy ai cũng có

hảo y, ị song bị bộ mặt ngổ ngáo đó làm cho hơi bất mãn, Không ai nói ra nhưng trong bụng họ đều muốn cào từ.

Đang lúc vui vẻ Lý Trường Thanh không để ý đến việc đó, ông ân cần hỏi cô gái:

- Hiền điệt nữ, sao hôm nay lại có hứng đến thăm nhị thúc ?

Cô gái cười đáp:

- Đáng lý cháu nói là đến thăm nhị thúc, nhưng như thế là mang tội nói dối, mong nhị thúc thứ lỗi cho.

Lý Trường Thanh vuốt râu cười dễ dãi:

- Tốt, tốt lắm ! Như thế hiền điệt nữ có việc và ghé tạt sang đây thế thôi à?

Cô gái áo trắng lắc đầu:

- Cũng không phải như thế. Cháu đến đây để tìm người quen.

Lý Trường Thanh ngạc nhiên:

- Người quen ? Ai thế ? Ở đâu ?

Cô gái áo trắng chỉ chỉ vào trong nhà:

- Ở đây ! Ở tại đại sảnh này !

Quần hào nghe nói hết thảy đều quay lại, ý muốn bỏ đi không còn nữa. Tại đại sảnh không có mấy người, trừ Lý Trường Thanh ra thì ai là người quen của nàng ? Tất cả đều nóng lòng muốn biết con gái của nhà đại tỷ phú này vượt ngàn dặm đến đây để tìm ai?

Lý Trường Thanh ngó quanh mỉm cười:

- Dương kim cao thủ thiên hạ đều có đủ. Nhưng hiền điệt nữ muốn tìm ai ?

Cô gái áo trắng quay ngược tay chỉ vào góc trong:

- Hẳn đó !

Không hẹn mà tia mắt mọi người đều hướng theo nàng chỉ. Gã thiếu niên ngồi co rút trong góc, gã thiếu niên đã mang cái thân Lại Thu Hoàng đến đây để lãnh 500 lượng bạc, gã thiếu niên bị mọi người khinh rẻ ra mặt mà vẫn cứ làm thính.

Lý Trường Thanh chưa kịp nói gì thì gã thiếu niên đã đứng dậy vòng tay:

- Văn bối xin cáo từ.

Vừa nói gã vừa bước mau ra cửa.

Một ánh hồng vụt nhoáng lên. Hỏa Hải Nhi phóng tới cản ngang lớn tiếng:

- Dễ vậy à ! Có biết cái cục khổ của cô nương tôi không chứ ?

Cô gái áo trắng đậm chân:

- Đi ! đi hử... đi đi ...đi đi... tôi sẽ... tôi sẽ... cho mà coi...

Vành mi cô gái vụt đỏ lên, giọng nói của nàng như nghẹn lại.

Gã thiếu niên cười gượng:

- Cô nương làm chi mà phải nhọc nhằn, tôi... tôi...

Hỏa Hải Nhi chống nạnh quát to:

- Giỏi nghe ! Thật là không có lương tâm. Nhớ lại coi Thất cô nương của tôi đối đãi ra sao? Thật là không biết điều !

Gã thiếu niên thở dài, cúi mặt.

Cô gái áo trắng lại đậm chân, quệt nước mắt, môi nàng run run.

Quần hùng ngo ngác, nhưng ai cũng thấy câu chuyện khá là hấp dẫn.

Liễu Ngọc Như khẽ liếc gã thiếu niên và cúi mặt lẩm bẩm. Nàng lấy làm lạ lắm, nàng tiếc thắm cho cô gái áo trắng. Chẳng lẽ thiên hạ hết đàn ông rồi sao ?

Chỉ có Lý Trường Thanh thấy khác. Bằng con mắt nhiều kinh nghiệm ông cảm thấy gã thiếu niên này không phải tầm thường như mọi người tưởng. Nhất định phải có lý do.

Không riêng gì ông, "Nữ Gia Cát" Hoa Tứ Cô cũng có tia mắt nhìn thấu đáo. Cảm tình của nàng cũng dành cho gã thiếu niên từ lúc ban đầu.

---Vietkiem.com---